

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/30/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1125010581
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1125010581.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Petra Šamka a Ing. Mgr. Anny Prikrylovej v trestnej veci obžalovaného N. Y. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 42T/7/2025 zo dňa 14.01.2026, na verejnom zasadnutí konanom dňa 03. júna 2026 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného N. Y., nar. XX.XX.XXXX, zamieta.

odôvodnenie:

Rozsudkom Mestského súdu Bratislava I zo dňa 14.01.2026 sp. zn. 42T/7/2025 bol obžalovaný N. Y. uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- v čase okolo 21:26 hod. dňa 01.decembra 2022 v Bratislave na N. XX v Q. R., počas toho ako poškodený N. Y. zaspal na stole, obžalovaný odcudzil pánsku čiernu koženkovú kapsičku s červeným pásom, značky Alpha Industries s ramienkom v hodnote 90,- eur, ktorú mal poškodený položenú vedľa seba na stoličke, s obsahom mobilný telefón značky Xiaomi 11T Pro Meteorite Gray, 8GB RAM, 128 GB ROM, sivej farby, IMEI: XXX XXX XXX XXX XXX v hodnote 400,- eur, občiansky preukaz, vodičský preukaz, kvalifikačná karta vodiča, doklady o fyzickej a psychickej spôsobilosti vodiča, kartička poisťovne Všeobecnej zdravotnej poisťovne, kreditná karta ČSOB, debetná karta ČSOB, všetky na meno poškodeného, strieborný prsteň s čiernym očkom v hodnote 80,- eur a kľúče od bytu, práce a pivnice, čím poškodenému N. Y. spôsobil škodu krádežou vo výške 570,- eur, pričom obžalovaný sa skutku dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 7T 24/2019 zo dňa 23. februára 2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava sp. zn. 3To 50/2022 zo dňa 07. júna 2022, právoplatným dňa 07.júna 2022 uznaný za vinného pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/, písm. f/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona.

Za uvedený trestný čin bol obžalovanému podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol obžalovaný na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť škodu poškodenému N. Y. vo výške 570,- Eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie smerujúce proti výroku o treste ihneď po jeho vyhlásení obžalovaný, ktoré odôvodnil písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 09.02.2026 tak, že uviedol, že trest sa mu zdá privysoký.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní obžalovaného nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnil prokurátor krajskej prokuratúry. Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného N. Y., ktorému bolo doručené upovedomenie o termíne verejného zasadnutia dňa 14.05.2026 postupom podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku a zároveň bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Ďalej odvolací súd vykonal verejné zasadnutie aj v neprítomnosti poškodeného N. Y., nakoľko na takéto postup boli splnené všetky zákonné podmienky.

Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Trestného poriadku) primárne konštatoval prípustnosť odvolania obžalovaného (§ 306 ods. 1 Trestného poriadku) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaného vyššie uvedeným ustanovením, bolo preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady by bolo to, že by odvolací súd musel prihliadať aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytykané, ale ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t. j. dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Takéto chyby však v posudzovanom prípade zistené neboli.

V nadväznosti na vyššie uvedené zistenia, ako aj vzhľadom k podanému odvolaniu zo strany obžalovaného iba voči výroku o treste napadnutého rozsudku a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd nepreskúmaval výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutku ani výrok o náhrade škody.

Odvolací súd v tomto smere iba konštatuje, že obžalovaný N. Y. na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, t. j. že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a následne mestský súd prijal toto vyhlásenie obžalovaného. Je nutné tiež uviesť, že pred prijatím vyhlásenia mestský súd obžalovaného poučil o jeho právach, ako aj o práve urobiť niektoré z vyhlásení podľa § 257 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku a o následkoch spojených s vyhlásením viny. Súd prvého stupňa obžalovanému položil podľa § 257 ods. 5 a § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Trestného poriadku otázky, na ktoré obžalovaný odpovedal kladne a až potom rozhodol mestský súd podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku uznesením, že vyhlásenie obžalovaného prijíma a súčasne v súlade s § 257 ods. 8 Trestného poriadku vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku nevykoná, pričom vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste, o ochrannom opatrení a náhrade škody.

Vzhľadom na uvedené, nezistiac žiadne procesné pochybenie v postupe prvostupňového súdu v súvislosti s vyhlásením obžalovaného a jeho prijatím v zmysle § 257 Trestného poriadku, odvolací súd sa zaoberal iba výrokom o treste.

Na podklade odvolania obžalovaného, ktoré smerovalo výlučne do výroku o treste napadnutého rozsudku, krajský súd v rámci revízneho princípu zistil, že obžalovanému N. Y. bol v predmetnej trestnej veci uložený primeraný a spravodlivý trest, vrátane jeho výmery.

Je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Trestného zákona, ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukladanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Trestného zákona základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení,

uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadří morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Závery na primeranosť a najmä zákonnosť postihu páchatela trestného činu sa musia opierať o skutočný stav veci a musia z neho vyplývať.

Prvostupňový súd v súlade so stavom veci zistil a ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, prihliadol na spôsob spáchania činu, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy.

Nepochybil mestský súd, keď nevzhliadol žiadnu poľahčujúcu okolnosť a keď súčasne zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, spočívajúcu v tom, že obžalovaný bol v minulosti za trestný čin odsúdený.

Východisko pre ukladanie trestu odňatia slobody predstavovala základná trestná sadzba podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona jeden rok až štyri roky. Pokiaľ súd prvého stupňa uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov, t. j. dolnej hranici trestnej sadzby, tak podľa názoru odvolacieho súdu ide o výmeru trestu odňatia slobody primeranú a zákonnú.

Odvolací súd pri ukladaní trestu prihliadol na všetky skutočnosti významné z hľadiska určenia jeho druhu a výmery a dospel k záveru, že na obžalovaného N. Y. je potrebné pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody a to vo výmere, aká mu bola určená prvostupňovým rozsudkom. Krajský súd považuje trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov za adekvátny tak závažnosti spáchaného prečinu, ale najmä osobe obžalovaného. Uloženie iného druhu trestu nespojeného s odňatím slobody považoval nadriadený súd za vylúčené, nakoľko by sa zjavne vymykalo účelu trestu vyjadreného v § 34 ods. 1 Trestného zákona. Hoci sa obžalovaný v danom prípade dopustil typovo menej závažného trestného činu, nebolo možné neprihliadať na jeho osobu a možnosti jeho nápravy. Z tohto hľadiska krajský súd poukazuje na to, že obžalovaný sa v minulosti už celkom trinásťkrát dopustil rôznorodej, najmä majetkovej trestnej činnosti, pričom v jedenástich prípadoch išlo o odsúdenia práve pre trestné činy krádeže a opakovane mu boli ukladané aj nepodmienečné tresty odňatia slobody. Naposledy bol odsúdený rozsudkom Mestského súdu Bratislava I zo dňa 24.10.2023, sp. zn. B3-6T/30/2021, právoplatným dňa 03.02.2024, a to pre trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona (teda pre identický trestný čin, pre ktorý bol uznaný vinným aj v posudzovanej trestnej veci), za čo mu bolo upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie Okresným súdom Bratislava I zo dňa 01.03.2021 sp. zn. 4T/10/2021, ktorým bol odsúdený na šesť mesačný nepodmienečný trest odňatia slobody a bolo mu uložené ochranné protialkoholické liečenie. Nie bez významu je skutočnosť, že v priebehu rokov 2019 až 2022 obžalovaný spáchal celkovo 7 trestných činov krádeže vrátane aktuálneho skutku. V osobe obžalovaného sa tak jedná o špeciálneho recidivistu, na ktorého doposiaľ použité prostriedky štátneho donútenia nemali žiaden účinok v smere jeho prevýchovy k tomu, aby sa akejkoľvek protiprávnej činnosti vyvaroval a aby viedol riadny život. V neprospech obžalovaného vyznieva aj okolnosť, že obžalovanému bol uložený nielen podmienečný trest, v rámci ktorého bol nariadený trest odňatia slobody ale aj ďalšie tri nepodmienečné tresty, ktoré zjavne nevedli k náprave obžalovaného. Za takejto situácie, prihliadajúc na to, že u obžalovaného nebola zistená žiadna poľahčujúca okolnosť a súčasne bola u neho zistená jedna priťažujúca okolnosť spočívajúca v recidíve páchania majetkovej trestnej činnosti, odvolací súd konštatuje, že podmienky pre podmienečný odklad výkonu trestu odňatia slobody upravené v § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona splnené neboli, keďže predovšetkým s ohľadom na osobu obžalovaného a na jeho doterajší život nemožno mať dôvodne za to, že by na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatela výkon trestu odňatia slobody nebol nevyhnutný a už vôbec nebolo možné uvažovať v intenciách ukladania alternatívneho druhu trestu. Naopak, na obžalovaného je potrebné opätovne pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody v snahe o naplnenie všetkých funkcií trestu, pričom v prípade obžalovaného popri výchovnej a preventívnej funkcii trestu vystupuje do popredia jeho funkcia represívna a najmä ochranná. Alebo povedané inak, v tomto smere je odôvodnené také pôsobenie na obžalovaného, ktoré mu účinne zabráni v dopúšťaní sa trestnej činnosti, pričom je nevyhnutné na obžalovaného pôsobiť represiou v podobe nepodmienečného trestu odňatia slobody. Takýto druh trestu odráža v sebe nielen minulosť obžalovaného z hľadiska jeho postoja k dodržiavaniu jednotlivých spoločenských noriem, ale tiež jeho vývoj z hľadiska možného páchania trestnej činnosti. Pokiaľ ide o výmeru ukladaného trestu, správne mestský súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov, teda kúsok nad dolnou

hranicou trestnej sadzby, pričom takto uložený trest je primeraný, vzhľadom na osobu obžalovaného a okolnosti prípadu.

Súd prvého stupňa nepochybil, keď obžalovaného N. Y. na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, čo zodpovedalo § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, nakoľko obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním posudzovaného trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Odvolací súd na podklade uvedených úvah, keďže nezistil žiadny relevantný dôvod na prípadnú zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa, odvolanie obžalovaného N. Y. podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.